

[Indenrigsministeren]

magelæg, egentlig lade sælgeren af ejendom, man har brug for, få lov at erhverve en anden ejendom, som er i kommunens besiddelse. Her er det helt fornuftigt ikke at have noget krav om offentligt udbud, for det er direkte varetægelse af den kommunale opgave at løse den problemstilling. Det samme gælder salg af ejendomme mellem offentlige myndigheder, mellem kommuner og amt eller andre offentlige myndigheder.

Der er altså ikke tale om på nogen måde at besværliggøre dagligdagen for kommunerne gennem krav om offentligt udbud. Man kan sige lidt firkantet, at de ejendomme, der skal udbydes, som hovedregel er de ejendomme, som kommunen ønsker at afhænde, fordi kommunen ikke længere mener, at det er en kommunal opgave at besidde ejendommen; her er det så, at man skal udbyde.

Og når det kommer op nu, så er det, som det måske er bekendt for flere, fordi der har været en del sager om salg af fast ejendom, der har givet anledning til efterfølgende kritik og bearbejdning hos tilsynsmyndigheder, og på det seneste har også Folketingets Ombudsmand været involveret i en sag om salg af fast ejendom, der er mundet ud i, at det er hensigtsmæssigt, at dette lovforslag fremsættes.

Til spørgsmålet om forrentningen vil jeg blot sige, at det hedder jo i regelsættene, at det skal hvile i sig selv, altså at det, man på forskellige forsyningsvirksomheders område betaler som borgere, skal dække virksomhedens udgifter, og hvis der betales mere end det, det koster løbende at dække udgifterne, så skal beløbet som minimum forrentes.

Det, der her er tale om, er egentlig bare, at renten skitseres passende lig med Nationalbankens diskonto, fordi nationalbankdirektøren nu har meddelt, at Nationalbankens diskontoberegning fremover satser på markedsrenten. Der er også her tale om et ganske almindeligt, fornuftigt princip, at rentesatsen er kendt, uanset hvilken saldo man måtte have i forsyningsvirksomheden. Uanset om man skylder et stort beløb til borgerne eller har et stort beløb til gode hos borgerne, så er det samme rentesats, der fastsættes. Jeg kan ikke se, der er tale om nogen form for bureaukrati eller uhensigtsmæssige krav til det kommunale selvstyre.

Fru Lilli Gyldenkilde spurgte konkret, om dette med salg af fast ejendom også vedrører

jord. Det gør det, det er altså både jord og jord med bygninger på, der er omfattet.

Fru Lilli Gyldenkilde spurgte endvidere, om dette, at man nu giver mulighed for at vælge at give dækning for tabt arbejdsfortjeneste uden at give diæter, betyder, at man får et tag-selv-bord, at man får en mulighed, som man ikke har i dag.

Situationen er den, at på flere områder er det kommunalbestyrelsen, der bestemmer, om man skal udbetale diæter til medlemmer af forskellige udvalg og bestyrelser, f.eks. af de nye skolebestyrelser. Kommunalbestyrelsen kan altså vælge at give diæter, men når man har besluttet at give diæter, er man også pligtig at give dækning for tabt arbejdsfortjeneste. Der er et maksimum for, hvor meget man i alt kan få i tabt arbejdsfortjeneste, og det dækker tre gange normaldiæt, og derudover får man så diæter efter mødets varighed. Hvis mødet er under 4 timer, får man det, der hedder halv diæt, over 4 timer får man fuld diæt, to gange det, der kaldes diætbeløbet, altså kan man i alt i diæter og dækning af tabt arbejdsfortjeneste få op til 5 gange diætbeløbet.

Det er der så nogle kommuner der ikke vil give til skolebestyrelserne, hvis vi nu bruger dem som eksempel; de vil gerne dække det, de måtte have tabt i arbejdsfortjeneste, men de vil ikke give diæter oveni. I dag er der kun mulighed for at vælge enten at give det hele eller slet ingenting, og man kan sige, at man nu får mulighed for at benytte sig af den mellem løsning at sige: Vi vil gerne betale de medlemmer, der sætter penge til ved at deltage i bestyrelsesarbejdet, hvad de har sat til inden for visse grænser, men der bliver ikke lagt diæter oveni. Så man kan sige, at man får lov at vælge en mellem løsning, og den mulighed har man ikke i dag, men det er stadig på de bestyrelsesområder, hvor kommunalbestyrelsen i forvejen skal beslutte, om der skal udbetales.

Fru Lilli Gyldenkilde rejser et problem om vederlag og diætbetaling til arbejdsløse og efterlønsmodtagere. Det er et problem, som Arbejdsministeriet også ser på, men løsningen er ikke fundet. Der, hvor man jo må sige, at det kan opfattes rigtig urimeligt, er, når man skal aflevere det, man har fået i diæter og vederlag i form af modregning i de beløb, man kan modtage som efterlønsmodtager eller arbejdsløs. Men de andre arbejdsløse, der har en lille ind-